

Sygn. akt I C 19/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2018 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Muszko-Adamczak
Protokolant:	Marta Charchuła

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2018 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa (...) w G.

przeciwko M. D.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej M. D. na rzecz powoda (...) w G. kwotę 69 856,50 zł (sześćdziesiąt dziewięć tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć złotych i 50/100);
- zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 28 037,85 zł (dwadzieścia osiem tysięcy trzydzieści siedem złotych i 85/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 3 marca 2017 roku do dnia zapłaty;
- nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1387,89 zł (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt siedem złotych 89/100) tytułem kosztów sądowych;
- zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 8856 zł (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Monika Muszko - Adamczak

Sygn. akt **I C 19/17**

UZASADNIENIE

Powód Skarb Państwa, reprezentowany przez (...) w G., zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, pozwem z 17 listopada 2016 roku, domagał się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i nakazania pozwanej M. D., aby zapłaciła powodowi Skarbowi Państwa, reprezentowanemu przez (...) w G., kwotę 280.378,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 1 marca 2014 roku, do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z **15 grudnia 2016 roku** w sprawie I Nc 284/16 (k.148) Sąd Okręgowy w Gliwicach nakazał pozwanej M. D., aby zapłaciła na rzecz powódki kwotę 280 378,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 marca 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 7 200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa

procesowego, a także aby zapłaciła na rzecz Skarbu Państwa, Sądu Okręgowego w Gliwicach kwotę 14 019 zł tytułem kosztów sądowych, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniosła w tymże terminie do tutejszego Sądu sprzeciw.

Pozwana M. D. w dniu **11 stycznia 2017 roku** złożyła **sprzeciw** od wydanego nakazu zapłaty (k.154) zaskarżając w całości nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Gliwicach w postępowaniu upominawczym. Wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania w wysokości prawem przewidzianej, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Nadto domagała się zawieszenia postępowania, w trybie art. 178 § 1 pkt 4 k.p.c., do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego, toczącego się przeciwko pozwanej i przyzwanemu R. B. przed Sądem Okręgowym w Gliwicach w sprawie sygn. akt IV K 216/16.

Uzasadniając swe stanowisko pozwana oświadczyła, że nie jest zobowiązana wobec powoda z tytułu odpowiedzialności deliktowej, ani bezpodstawnego wzbogacenia. Według pozwanej osobą zobowiązaną na mocy art. 410 k.c. do zwrotu powódce kwoty 280 378,50 zł jest B. B., nie zaś M. D.. Jednocześnie, ponieważ B. B. rozporządziła pieniędzmi nieodpłatnie na rzecz R. B., po myśli art. 407 k.c., to on jest osobą zobowiązaną do wydania korzyści na rzecz(...)w G.. Powódka wskazała także, że równoległe do sprawy I C 19/17, przed Sądem Okręgowym w Gliwicach, toczy się postępowanie karne o sygn. akt IV K 216/16 przeciwko M. D. i R. B.. Postępowanie zainicjowane zostało przez Prokuraturę Rejonową w Rudzie Śląskiej, która prowadziła śledztwo pod sygnaturą PR 1 Ds. 154/2016. Wynik postępowania karnego będzie miał decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie cywilnej.

Powód ustosunkowując się do zarzutów pozwanej (k.166) podtrzymując wszelkie twierdzenia oraz wnioski dowodowe zawarte w pozwie o zapłatę z dnia 16 listopada 2016 roku, wnosił o:

1. zasądzenie od pozwanej M. D. kwoty 280.378,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 1 marca 2014 roku, do dnia zapłaty, na rzecz Skarbu Państwa, reprezentowanego przez (...) w G.;
2. zasądzenie od pozwanej M. D. na rzecz Skarbu Państwa reprezentowanego przez (...) w G., w tym na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Strona powodowa w piśmie z 2 marca 2017 roku (k.185) również wniosła o zawieszenie postępowania w sprawie z uwagi na toczące się postępowanie karne.

Postanowieniem z 9 marca 2017 roku (k.196) Sąd Okręgowy w Gliwicach zawiesił postępowanie w sprawie.

Na wniosek strony powodowej (k.201), postanowieniem z 1 września 2017 roku, Sąd podjął postępowanie w sprawie (k.205).

Pismem z 2 października 2017 roku (k.210) **strona powodowa cofnęła pozew w sprawie co do należności głównej, tj. kwoty 280.378,50 złotych i podtrzymała pozew** co do odsetek od należności **głównej w wysokości 69.856,50 złotych, tj. za okres od 1 marca 2014 roku, do dnia 17 listopada 2016 roku** (z tym, że w okresie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 17 listopada 2016 roku powód domaga się odsetek ustawowych za opóźnienie). W miejsce żądanej kwoty należności głównej, wniosła o zasądzenie kwoty 28.037,85 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w zapłacie, poczynając od dnia 3 marca 2017 roku do dnia zapłaty z tytułu należnej powodowi kary umownej za odstąpienie od umowy z dnia 25 listopada 2013 roku o nr (...).

Żądanie odsetek od należności głównej uzasadnione jest tym, iż pozwana M. D., otrzymała kwotę 280.378,50 złotych tytułem zapłaty na wskazane przez nią na fakturze konto bankowe, a pomimo tego nie wywiązała się z zawartej z (...) umowy z dnia 25 listopada 2013 roku o nr (...). Sposób liczenia odsetek ustawowych został szczegółowo wskazany w wydruku podpisanym przez Kierownika (...) z dnia 27 czerwca 2017 roku. Natomiast należność główna została zasądzona od pozwanej prawomocnym wyrokiem karnym z dnia 10 lutego 2017 roku.

Postanowieniem z 20 października 2017 roku (k.225) Sąd Okręgowy w Gliwicach umorzył postępowanie w zakresie żądania zasądzenia kwoty 280 378,50 zł tytułem należności głównej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Komendant (...) w G. zawarł w dniu 25 listopada 2013 roku z pozwaną M. U., której przedmiotem była dostawa ochronników słuchu typu (...) w ilości sztuk 97. Umowa nakładała na Wykonawcę obowiązek wykonania przedmiotu Zamówienia tj. realizacji dostawy ochronników słuchu dla (...) (...) G. w ilościach oraz asortymencie określonym w formularzy cenowym - załącznik nr 1 stanowiący integralną część Umowy. Realizację i rozliczenie zamówienia określono na dzień 15 grudnia 2013 roku (§ 6 ust. 2 Umowy). Wartość Umowy strony ustaliły na kwotę brutto 280.378,50 zł (§ 6 ust. 1 Umowy).

/okoliczność bezsporna/

Kwestiami prawnymi i faktycznymi, dotyczącymi zarówno przetargu, jak i zawarcia i wykonania umowy zajmował się R. B.. To R. B. uzyskał informacje o toczącym się postępowaniu przetargowym, którego przedmiotem była dostawa ochronników słuch dla (...). Również R. B. zobowiązał się pozyskać ochronniki i dostarczyć je do zamawiającego. Rolą pozwanej było podpisanie dokumentów przetargowych i zawarcie umowy z zamawiającym, które to czynności dokonała osobiście. R. B. od wielu lat prowadził działalność gospodarczą oraz pełnił funkcje członka zarządu w spółkach prawa handlowego, w tym między innymi członka zarządu (...) Wielokrotnie uczestniczył w przetargach organizowanych na podstawie Prawa zamówień publicznych. Pozwana zgodziła się na jego propozycję uczestniczenia w przetargu, licząc, że to R. B. będzie zajmował się przygotowaniem dokumentacji przetargowej i wykonaniem umowy. Pozwana powierzając R. B. wykonanie umowy nr (...) działała w zaufaniu do jego doświadczenia i kontaktów handlowych oraz opierając się na kilkunastoletniej znajomości. W dniu 11 grudnia 2013 roku R. B. dostarczył ochronniki słuchu do (...). Po podpisaniu przez pozwaną protokołów przekazania sprzętu i wobec faktu, że ochronniki słuchu nie miały dokumentów potwierdzających ich oryginalność, R. B. miał uzupełnić brakującą dokumentację oraz dokonać przeglądu zerowego sprzętu. W tym celu zabrał ochronniki stanowiące własność powoda i miał je zwrócić do 28 lutego 2014 roku. Kontem właściwym do wypłaty środków przez powoda był rachunek bankowy, którego właścicielem była B. B. (matka R. B.). Pozwana wskazała powodowi ten właśnie rachunek bankowy jako właściwy. W dniu 16 grudnia 2013 roku powód dokonał przelewu kwoty 280 378,50 zł na rachunek bankowy B. B. o numerze (...). 28 lutego 2014 roku pozwana poprosiła o przedłużenie terminu zwrotu sprzętu. Do chwili obecnej ochronniki słuchu nie zostały powodowi zwrócone. Powód nieskutecznie, w 2015 roku, wniósł o zawezwanie pozwanej do próby ugodowej przed Sądem Rejonowym w Rudzie Śląskiej.

W dniu 8 lutego 2017 roku powód Skarb Państwa odstąpił od ww. umowy na podstawie jej § 11. Jednocześnie, na podstawie § 10 ust. 1 tiret pierwszy, wezwał pozwaną M. D. do zapłaty kary umownej w wysokości 10 % wynagrodzenia umownego w terminie 14 dni od dnia otrzymania pisma z dnia 8 lutego 2017 roku.

Przed Sądem Okręgowym w Gliwicach IV Wydział Karny, równolegle, toczyło się postępowanie w sprawie sygn. akt IV K 216/16 z aktu oskarżenia sporządzonego przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rudzie Śląskiej z dnia 27 grudnia 2016 r., sygn. akt PR 1 Ds. 154.2016, **przeciwko R. B., M. D. oraz D. H.** o to, że w dniu 11 grudnia 2013 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości Skarbu Państwa, reprezentowanemu przez(...) w G. w kwocie 280.378,50 zł w ten sposób, że wprowadzili w błąd pokrzywdzonego co do faktu dostarczenia do (...) sztuk ochronników słuchu produkcji (...) (...) w ramach zawartej umowy z dnia 25 listopada 2013 r. o nr (...), których to faktycznie nie dostarczyli, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Gliwicach prawomocnym wyrokiem z 10 lutego 2017 roku, w sprawie IV K 216/16 uznał oskarżonego R. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I wyroku i skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; uznał oskarżonego R. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II wyroku i skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w

wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych; uznał oskarżonego R. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III wyroku i skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności - orzekł wobec oskarżonego R. B. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i warunkowo zawiesił oskarżonemu R. B. wykonanie kary łącznej 2 lat pozbawienia kres próby 3 lat. Oskarżoną M. D. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu punkcie I wyroku i skazał ją na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; uznał oskarżoną M. D. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie IV wyroku i skazał ją na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych; orzekł wobec oskarżonej M. D. karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; warunkowo zawiesił oskarżonej M. D. wykonanie kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności na okres próby 3 lat; uznał oskarżonego D. H. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I wyroku i skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat; **na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonych R. B., M. D. i D. H. solidarnie obowiązek naprawienia szkody w całości przez zapłatę na rzecz Skarbu państwa -(...) w G., ul. (...), (...)-(...) G., kwoty 280 378,50 zł.**

Zgodnie z w.w. wyrokiem Sąd nałożył na pozwaną obowiązek naprawienia szkody, na podstawie art. 46 § 1 kodeksu karnego. Wyrok ten w zakresie pkt. 11 stanowi tytuł egzekucyjny. W tej sytuacji strona powodowa otrzymała możliwość kompensacji szkody, która wyczerpuje również szkodę dochodzoną w niniejszym postępowaniu (z tytułu odpowiedzialności kontraktowej).

Dowód: / pismo z dnia 8 lutego 2017 roku wraz z dowodem doręczenia k.216-219, wezwanie do zapłaty z dnia 12 września 2017 roku k. 221-222, wydruk w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie z dnia 27 czerwca 2017 roku k.220/

Przedłożone przez stronę powodową dokumenty nie budziły wątpliwości Sądu i zostały uznane za wiarygodne i wystarczające do merytorycznego rozpoznania sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art. 193 § 1 k.p.c., powód może zmienić powództwo z tym jedynie zastrzeżeniem, że nie może tą zmianą naruszać właściwości sądu. Przepis ten nie zawiera żadnych dalszych ograniczeń z czego wynika, że powód mógł zmienić powództwo.

Pismem z dnia 2 października 2017 roku strona powodowa cofnęło częściowo powództwo, w zakresie należności głównej, gdyż prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach Wydział IV Karny z dnia 10 lutego 2017 roku, sygn. akt IV K 216/16, nakładający na pozwaną obowiązek naprawienia szkody, na podstawie art. 46 § 1 kodeksu karnego, stanowi tytuł egzekucyjny uprawniający stronę powodową do dochodzenia roszczenia wynikającego z tego samego zdarzenia prawnego, z którym powód w niniejszym postępowaniu wiązał odpowiedzialność kontraktową pozwanej (pkt. 11 wyroku). Wskazać należy, że w niniejszej sprawie zachodził zbieg roszczeń (z podstawy kontraktowej i deliktowej), a wobec uzyskania przez stronę powodową możliwości wyegzekwowania kwoty roszczenia, z przyczyn zaistniałych po złożeniu pozwu dalsze postępowanie, co do należności głównej okazało się zbędne.

Wszczęcie postępowania wobec pozwanej wynikało z niewykonania przez nią umowy łączącej strony, zaś okoliczność braku wykonania przez pozwaną umowy wynika również z prawomocnego wyroku skazującego Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział IV Karny z dnia 10 lutego 2017 roku, sygn. akt IV K 216/16, który w zakresie ustalenia wszelkich okoliczności popełnienia przestępstwa (w tym okoliczności dotyczących niewykonania przez pozwaną umowy) jest wiążący dla Sądu i stron wobec treści art. 11 k.p.c.

Podstawę dochodzenia należności w kwocie 28.037,85 zł stanowią postanowienia Umowy, a mianowicie § 10 ust. 1 tiret 1 Umowy, który stanowi, iż Zamawiający ma prawo, żądania od Wykonawcy zapłaty kar umownych w przypadku

odstąpienia od umowy z przyczyn leżących po stronie Wykonawcy w wysokości 10 % wartości brutto umowy. Wartość ta wynosiła 280.378,50 zł, a kwota w wysokości 10 % tego wynagrodzenia to 28.037,85 zł. Żądanie zapłaty kary umownej jest zasadne z uwagi na ustalenia zawarte w prawomocnym wyroku karnym skazującym Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 10 lutego 2017 roku, sygn. akt IV K 216/16. Sąd uznał, iż M. D. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości Skarb Państwa, reprezentowany przez 4 (...) Oddział (...) w G. w kwocie 280.378,50 zł w ten sposób, że wprowadziła w błąd pokrzywdzonego co do faktu dostarczenia do jednostki wojskowej 97 sztuk ochronników słuchu produkcji (...) (...) w ramach zawartej umowy z dnia 25 listopada 2013 roku, nr(...) których to faktycznie nie dostarczyła. Do dnia dzisiejszego Wykonawca nie dokonał zapłaty kary umownej z tytułu odstąpienia od Umowy, będącej przedmiotem żądania pozwu.

Kara umowna jest dodatkowym zastrzeżeniem umownym, na które strony mogą wyrazić zgodę na zasadzie swobody umów (art.353¹ k.c.) w zakresie granic określonych przez art. 483 k.c. oraz art. 484 k.c. W myśl art. 483 k.c. kara umowna może być zastrzeżona na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Oczywistym jest zatem fakt, że zastrzeżenie kary umownej było całkowicie objęte wolą umawiających się Stron (konsens). Wprawdzie art. 483 k.c. przewiduje karę umowną tylko za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy, należy jednak przyjąć, że dopuszczalne jest zastrzeżenie kary umownej na wypadek odstąpienia od umowy. Potwierdza to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lutego 2007 roku (III CSK 288/06): „Odstąpienie od umowy stanowi realizację uprawnień związanych z określonymi wypadkami niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań z umów wzajemnych (art. 491-493 k.c.) i skuteczne odstąpienie od umowy stanowi w pewnym sensie potwierdzenie, że istotnie miał miejsce przypadek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez drugą stronę. Zastrzeżenie kary umownej na wypadek odstąpienia od umowy można zatem traktować jako formę uproszczenia redakcji warunków umowy, która pozwala na przyjęcie przez strony, że wypadki niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, które uprawniają stronę do odstąpienia od umowy, stanowią jednocześnie podstawę do domagania się zapłaty kary umownej.”

Sąd Najwyższy przesądził dopuszczalność domagania się kar umownych w razie późniejszego odstąpienia od umowy, pomimo że odstąpienie przekreśla byt umowy (i to ze skutkiem *ex tunc*), w wyroku z dnia 15.11.2012 roku (V CSK 512/11) w którym uznał, że: „Wykonanie uprawnienia do odstąpienia od umowy wzajemnej znosi jedynie prawa i obowiązki stron należące do jej istoty, natomiast nie znosi powstałego wcześniej stanu odpowiedzialności z tytułu zastrzeżenia kary umownej i powstałych wcześniej przesłanek uzasadniających jej zapłatę.” Ponadto zamieszczenie kary umownej w umowach o realizację zamówienia publicznego jest praktyką w obrocie powszechną i służy umacnianiu zobowiązań umownych. Zatem ustalona w Umowie kara umowna stanowiła standardową, wielokrotnie wykorzystywaną w obrocie konstrukcję, nie odbiegającą pod żadnym względem od norm przyjętych w praktyce zawierania kontraktów. Celem zastrzeżenia kary umownej jest, oprócz funkcji dyscyplinującej dłużnika do wykonania zobowiązania, ułatwienie dochodzenia należności w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Nie można również zapominać o funkcji represyjno - stymulującej kary umownej. Natura kary umownej wyłącza konieczność, a nawet dopuszczalność badania szkody wierzyciela. Konieczność tę zastępuje dowód ważnego zastrzeżenia kary. Co więcej, zgodnie z uchwałą (zasadą prawną) Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2003 roku, sygn. akt III CZP 61/03, opubl. OSNC 2004, nr 5, poz. 69 zastrzeżenie kary umownej na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania nie zwalnia dłużnika z obowiązku jej zapłaty w razie wykazania, że wierzyciel nie poniósł szkody. Zarówno doktryna, jak i ugruntowane orzecznictwo, które sąd podziela, stoi na stanowisku, że zastosowanie kary umownej nie jest bezwzględnie uzależnione od wykazania szkody przez stronę uprawnioną o uzyskanie świadczenia niepieniężnego, które nie zostało spełnione w terminie. Kara umowna jest bowiem dodatkowym zastrzeżeniem umownym mającym na celu wzmocnienie skuteczności więzi powstałej między stronami w wyniku zawartej przez nie umowy i służy realnemu wykonaniu zobowiązania, a także zdyscyplinowaniu stron (vide: m.in. wyrok Sąd Apelacyjny w Warszawie z dnia 7 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa 496/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 11 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa 365/13). Wobec faktu, że kara umowna jest przejawem ogólnej odpowiedzialności kontraktowej (o czym świadczy m.in. umieszczenie przepisów regulujących tę instytucję w Dziale II Tytułu VII Skutki niewykonania zobowiązań), wskazanie okoliczności

prawidłowego zastrzeżenia kary umownej oraz wykazania nienależytego wykonania zobowiązania przez dłużnika stanowią wystarczające podstawy do zasądzenia dochodzonej w pozwie kary umownej

Żądanie w zakresie odsetek za opóźnienie w zapłacie za okres od 1 marca 2014 roku do dnia 17 listopada 2016 roku wynika z opóźnienia w wykonaniu przez pozwaną zobowiązania pieniężnego. Odsetki należne są za sam fakt opóźnienia w zapłacie (niezależnie od istnienia winy po stronie dłużnika). Szczegółowy sposób wyliczenia i skapitalizowania odsetek wynika z dołączonego wydruku z kalkulatora odsetek ustawowych. Pozwana nie zakwestionowała sposobu wyliczenia odsetek.

W tych okolicznościach Sąd, uznając powództwo za zasadne, w punkcie 1 zasądził od pozwanej M. D. na rzecz powoda Skarbu Państwa (...) w G. kwotę 69 856,50 zł tytułem odsetek od należności głównej; w punkcie 2 zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 28 037,85 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 3 marca 2017 roku do dnia zapłaty tytułem kary umownej; w punkcie 3 nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1 387,89 zł tytułem kosztów sądowych (jako że wartość przedmiotu sporu ostatecznie wyniosła 308 417,00 zł a powód zwolniony od kosztów utrzymał się ze swym żądaniem w 9 %), w punkcie 4 sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 8 856 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Zgodnie z przepisem art. 203 § 3 k.p.c. w przypadku cofnięcia pozwu strona przeciwna w terminie dwutygodniowym może złożyć sądowi wniosek o przyznanie kosztów. Powołany przepis ustanawia regułę, zgodnie z którą w razie cofnięcia pozwu powód na żądanie pozwanego zwraca mu koszty procesu. Cofnięcie pozwu zostało normatywnie powiązane z koniecznością poniesienia kosztów procesu przez powoda, co jest uzasadnione jurydycznym charakterem tej czynności jako tymczasowej lub definitywnej rezygnacji z sądowego dochodzenia roszczenia, a także potrzebą ochrony interesów pozwanego. Na skutek wytoczenia powództwa pozwany zostaje uwikłany w proces i wiążący się z nim ciężar obrony, toteż powinien zachować prawo do zwrotu poniesionych z tego tytułu kosztów, gdy proces kończy się - z woli powoda - bez merytorycznego rozstrzygnięcia. Rozwiązanie to stanowi zatem nie tyle regułę szczególną, lecz rozwinięcie ogólnej zasady odpowiedzialności za wynik sprawy wyrażonej w art. 98 k.p.c. Reguła zwrotu kosztów określona w art. 203 § 2 zdanie 2 k.p.c. nie ma bezwzględnie obowiązującego charakteru w tym znaczeniu, że dopuszczalne jest odstępstwo od niej, gdy powód - mimo cofnięcia pozwu - wykaże, że wytoczenie powództwa było niezbędne do dochodzenia roszczenia (Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2017 r. III CZP 118/16). W ocenie Sądu powód nie wykazał, że wytoczenie powództwa było niezbędne do dochodzenia roszczenia, w zakresie którym został cofnięty pozew. Równoległe do niniejszego postępowania toczyło się postępowanie karne, w którym został orzeczony obowiązek naprawienia szkody. Powód wnosząc niniejszy pozew posiadał wiedzę o toczącym się postępowaniu karnym. Nie było zatem konieczne wytaczanie powództwa cywilnego w tym zakresie. Stronę cofającą pozew należy uznać za stronę przegrywającą proces w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c., a zatem pozwanej należy się zwrot kosztów postępowania wywołanego wniesieniem pozwu w wysokości określonej przez § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 3 października 2016 roku (Dz.U.2016.1668).